

[Statsministeren]

Melchior selv var meget, meget skeptisk over for.

I det store og hele er situationen jo den samme, som den har været før, nemlig at ingen med garanti kan sige noget om, hvordan indkomstudviklingen vil være i den næste og den næste overenskomstsituation. Vi kan prøve på visse områder at styre tingene, men der er nogle grænser for, hvor langt – og især hvor langt fremefter – vi kan gøre disse ting. Hvis man tager munden for fuld, lider man om muligt større nederlag, end man tidligere har gjort, når man har prøvet på bl. a. at lave indkomspolitik.

Der har været en række indlæg af hr. Ole Henriksen, hr. Jørgen Jensen og hr. Kurt Hansen, men de synspunkter, man kom frem med dér, kender vi jo fra dengang, vi gennemførte denne ordning. Jeg vil tillade mig at sige, at vi altså fandt det nødvendigt at foretage dette indgreb, og at vi står ved dette indgreb. Vi mener, det har været moderat, fornuftigt og socialt forsvarligt, og derfor vil vi fra regeringens side ikke fravige det og kan derfor heller ikke anbefale det dagsordensforslag, som nu er stillet af retsforbundet og er bakket op af de tre partier, hvis ordførere jeg netop omtalte.

Jeg vil slutte med at sige, at dette er en af de mange puniske krige, der udkæmpes i folketinget, men jeg tror alligevel, at et solidt flertal i folketinget er klar over, at det er fornuftigt at få denne dagsorden stemt ned, så vi kan komme videre til de vigtigere problemer, vi rent faktisk har.

Ib Christensen (DR):

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Erling Olsen, havde set hen til det, han sagde kunne være en fordomsfri tankeudveksling om et relevant problem. Hvis det havde været retsforbundets baggrund, havde vi nok henvendt os med bøn om en studiekreds eller lignende, men det har netop været hensigten at prøve at fremkalde noget større politisk klarhed med hensyn til dette meget, meget vigtige problem. At det er et vigtigt problem, fremgår måske allerede deraf, at det er første gang, retsforbundet anmoder dette ting om en forespørgselsdebat. Det viser lidt om, hvor betydningsfuldt vi anser problemet for at være; at også andre gør det, havde jeg lejlighed til at konstatere i min indledningstale.

Hr. Erling Olsen og andre ordførere mente videre at kunne konstatere, at arbejdsmarkedsorganisationerne ikke har efterlyst noget udspil fra folketingets og regeringens side på dette område. Nej, hvis man ikke har gjort det for LOs og Dansk Arbejdsgiverforenings vedkommende, er det uden tvivl under hensyntagen til de udspil, man tidligere har set fra regeringens og folketingets side med hensyn til lønrammer, indkomstpolitiske rammer, og hvad ved jeg, hvor man på forhånd prøver at lægge en snor, hvorefter arbejdsmarkedsorganisationerne have sig at rette. Men vi ved jo, at der er kommet talrige tilkendegivelser og resolutioner fra arbejdspladser og fra faglige organisationer og fællesorganisationer, senest f. eks. Teknisk Landsforbunds medlemsblad, der kræver klarhed omkring disse ting. Der er altså fra fagligt aktive og også fra organisationer kommet talrige tilkendegivelser om, at nu må man skabe klarhed over, hvad der skal ske med de indefrosne dyrtidsportioner, ikke mindst efter ordningens udløb.

Hr. Bertel Haarder mente, at ordningen havde skabt et større gab mellem lønmodtagernes forventninger og virksomhedernes betalingsevne, og det er jeg ganske enig med hr. Bertel Haarder i. Hr. Ole Henriksen udtrykte det konkret på den måde, at det, der ligger mellem arbejdsmarkedets parter, når ordningen udløber i 1979, altså nu er 11 mia kr., nemlig de 11 mia kr., der hidtil er blevet indefrosset. Skal arbejdsgiverne derefter uden videre overtage betalingen af disse 11 mia kr., som skal sammenlignes med et beløb, der, som hr. Ole Henriksen nævnte, normalt er 1½ mia kr. mellem arbejdsmarkedets parter? Siger og skriver 1½ mia kr. er det normale beløb, der står mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening. Nu pludselig står der forlods 11 mia kr., som man ikke aner en pind om, og derfor er det altså ikke et betydningsløst problem, hr. statsminister.

Hr. Bertel Haarder mente videre, at 4 dyrtidsportioner i 1979 ville koste 40.000 flere arbejdsløse i 1980. Det er tal, jeg ikke skal gå ind i diskussionen om, jeg skal bare konstatere, at det vel også illustrerer, at jo længere man udsætter problemet, jo større bliver det, og jo vanskeligere bliver det også for beskæftigelsen. Derudover er der selvfølgelig hele spørgsmålet om, at der også kan være andre